

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in veljá tristopna petit-vrsta: 5 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniški nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 53.

V Ljubljani, v soboto 6. marca 1886.

Letnik XIV.

Državni zbor.

Z Dunaja, 5. marca.

Vznemirjeni Nemci.

Danes sta bila zbornici poslancev zopet dva samostalna predloga izročena; eden zadeva odškodovanje nedolžno obsojenih ljudi, eden pa oproščenje novih za delavska stanovanja odločenih hiš od hišnega davka. Tudi za to se je danes poskrbelo, da ljudje ne pozabijo na vznemirovanje nemškega prebivalstva. Nemški profesor Fuss je namreč do naučnega ministra stavil neko interpelacijo, v kateri pripoveduje, kako vznemirjeni so bili prebivalci nemškega mesta Opave v Šleziji, da, kako vznemirjena je bila cela Šlezija, ker je tam „Matica skolska“ napravila česko spodnjo gimnazijo. Ta vznemirjenost je bila pa še večji, ko se je te dni raznesla novica, da bode dotično česko gimnazijo naučno ministerstvo prevzelo v državno oskrbovanje. Fuss toraj vpraša ministra, je li to res, ali kaj hoče sploh storiti s to gimnazijo?

Ker govorim o vznemirjenosti, naj še omenjam, da je tudi zadnji govor Dunajskega poslanca Pattai nekatere ljudi vznemiril in predsednika državnega zbora pripravil, da je govornika danes pokaral. Pattai je namreč zadnjič omenjal, da pri nas nečemo imeti takih razmer, kakor so na Ogerskem pod židovsko-blaženo vladno Tiszovo. Dr. Smolka je rekel, da se ne spodobi vladnemu predsedniku druge državne polovice očitati židovsko blaženost in da mora zaradi tega govornika poklicati k redu.

Obravnava o borznem davku.

Prva točka dnevnega reda je bilo nadaljevanje obravnave o borznem davku. Najprej je o ti zadevi govoril naš poslanec Obreza, ki je bil borzni davek že v prejšnjem zasedanju predlagal in se o tej reči vsestransko podučil. Njegov govor bil je stvaren in je zavračal napačne nazore poslanca Türka. Denarni minister je ves čas jako pazljivo poslušal Obrezov govor in mu tudi pri marsikateri priliki pritrjeval. Konečno je stavil formalni predlog, da naj se Türkov nasvet ne izroči posebnemu odseku, in da naj se bo poseben odsek volil še le tedaj, ko

bode treba postaviti samo pretresati. (Njegov govor priobčimo posebej.)

Za Obrezom je govoril protestantski višji pastor Haase, ki je pa govoril o vsem drugem, kakor o borznem davku in zlasti zavračal protižidovska načela poslanca Türka in tovarišev, kar je pri omenjenih gospodih večkrat zbudilo živahno ugovarjanje in tudi predsednika pripravilo, da je govornika opomnil, naj ostane pri stvari.

Naslednji govornik bil je baron Oppenheimer, ki govori, ko to sklepam. Ni se pa nadejati, da bi bilo te razprave za njim že konec, ker hočejo Türk in Pattai prejšnjim govornikom zopet odgovorjati. In še manj se sme pričakovati da bi bil rešen današnji dnevni red. Izmed odsekov bota zborovala še obrtnijski pa budgetni odsek, ker bi rada rešila svojo nalogo, javnih sej pa do prihodnega petka ne bo, in večina poslancev se bo čez pustne dneve razšla domu.

Govor posl. g. Obreze

pri obravnavi o borznem davku v državnem zboru
dné 5. marca t. l.

Za nasvet g. Türka in tovarišev in za borzni davek se je toliko govorilo, da bi se reklo „sove v Atene“ (vodo v morje nositi, ko bi jaz na korist tega predmeta še dalje hotel navesti dokazov in to tembolj, ker je gotovo, da bode glasovala levica in desnica tega zbora za to, da se odkaže ta predlog posebnemu odseku.

Načelo mi je, gospôda moja, zmirom le to, ako je borzni sklep zares popravek, ki dobiček nese, ako se tukaj namreč imovina 5000 gold. prestavi na drugo ime, v tem smislu mora vendar tako opravilo odrajtati kako pristojbino, ako je pa tak borzni sklep le stava, le igra, kakor hacard, potem še le prav zasluži obdavčen biti. Vidite toraj, gospôda moja, da se mora promet na borzi po mojem mnenju na vsak način zadavkati.

A priznati moram, gospôda moja, da od borznega davka po skušnjah, ki smo jih prestali v zadnjih letih, od borznega davka ne pričakujem toliko,

kolikor prej. Številke, ktere je navedel poslanec Türk v seji preteklega torka, kar se tiče namreč prometa na Dunajski efektni borzi, in iz katerih bi bil posneti promet na Dunajski borzi, so skozi in skozi neresnične. Kakor znano, izvršuje poglavitni del vseh opravkov na borzi poslovni urad (Arrangement-Bureau) tega pa ustanovi giro-blagajniško društvo (Giro-Kassen-Verein). Ta urad nam daje vsako leto račun o opravilih, akoravno prav natanko ne poroča o prometu na borzi, vendar nam na vsak način podaja precej natančno sliko, kako se vrši to opravilo na borzi, kako se promet vzdiguje in znižuje.

Ako poročilo tega giro-blagajniškega društva za l. 1885 pregledamo, najdemo v tabeli 14, št. 22, vesoljni obseg vseh sklepov, ktere je poslovni urad (Arrangement-Bureau) giro-blagajniškega društva nasnoval, in tukaj vidimo, da je bil ta splošni predmet od l. 1881, v tem letu namreč sem jaz predložil svoj nasvet, kar se tiče obdačenja borze slavnemu zboru, iznašal to-le: L. 1881 4626, l. 1882 2943, l. 1883 2265 in l. 1884 2363 milijonov, potem se je poslovanje nekoliko povzdignilo in l. 1885 je bila prometa s 2039 milijonov gold. Vendar vtešite se gospôda, zagotoviti vas morem, da je promet znatno padel le zaradi tega, ker je nadlegoval popravek pri arbitragi (diferenci) na naši borzi, a kar pa se tiče realnega opraveka o vrednosti pri naložitvah in posebno pa pri dolžnih pismih (rentih), mora se priznati, da se je zdato povišal in se še stalno povišuje. Tako se kaže na pr. veselo dejanje, da je izvaževanje avstrijskih papirnatih vrednosti na nekatere vnane trge, n. pr. na Holanško, skoraj popolnoma prenehalo, in to je pa naravna posledica temu, da se je domači kapital včvrstil. Te skušnje, gospôda moja, me le potrjujejo, ko zahtevam, da se določi pameten davek za promet na borzi, ker dejanski popravek že prav lahko prenaša kako pristojbino.

Kakor je opomnil poslanec Türk v svojem govoru pretečeni tork, sem bil jaz tisti, ki je predložil l. 1881 s tovariši vred slavnemu zborniku nasvet, da naj se obdačujejo opraveki, ki se vrše na efektni borzi. Ta nasvet je bil odkazan tedanjemu pristojbinskemu odseku, kteremu sem tudi jaz pripadal, da

LISTEK.

Naše stališče v vesmiru (kozmosu).

(Iz govorniških vaj v semenišču.)*

Letos dozdeva se človeku, da se hočejo povrniti Noetovi časi, o kterih se bere v prvih Mojzegovih bukvah, da so „pridrli vsi studenci velikega brezdnja in se odprle vse zatvornice neba, in dež je lil 40 dni in 40 noči.“ — In res vsa voda nabirala se je to jesen na naše nebo in dan na dan poplavlja slovensko našo domovino. S strahom oziramo se kviško, štejemo dneve po pratikah in koledarjih, kedaj da hoče biti konec čmernim tem časom, da se umakne vedrim zimskim dnevom. Ko bi bivali stari Grki na teh tleh, kleli bi, ali pa molili k vragovim zvezdam „deževnicam“, ki so letos tako mogočno vlogo imele v vremenskem zboru.

Toda vtolažimo se! Za kratke dni preide jesen, in nastopi mrzli zimski čas. Takrat se povrnejo oni pesniški, da ne rečem božanstveni časi: jasno nebo

obdajalo bode po većinom severno poluto, kristalen zrak dihala bode zemlja; zgodaj bode sicer zahajala božja luč, a zato bode tem preje prižigaval prijazni mrak svoje lučice, božje zvezdice, in ob petih sicer že bode gledalo na tisoče svetlih, jasnih oči iz blaženih višav, doli na nas, male zemljane. — Take čase pa objamó pravega človeka mili, nepopisljivi čuti: Zdi so mu, kakor da so se odprla nebesa, da so umrli nebeščani za to noč zapustili svoje domovje, stopili doli na zemljo, in njihovi duhovi da polnijo ozračje; zdi se človeku, da se angelji božji pogovarjajo o Stvarniku, da, vse stvarstvo šepče o slavi Gospodovi: človek takrat občuti prav srčno pobožnost, nehoté se klanja najvišjemu bitji.

Dovolite, častiti poslušalci moji, da vas v duhu popeljem tako lepo zimsko noč na prosto. Tu pregledamo vse nebo. Velikanska, malo potlačena kupla je to nebo, ogrnjeno s tajnostnim plaščem; po tem pogrinjalu pa je čarobno-bogato potresenega dragega kamenja vseh barv, od najčistejšega belega demanta, pa do zelenega smaragda, rudečega rubina in višnjevega safira. Tu se leskeče zlatega prahu in srebrnih smetink po prostrani (rimski)

cesti, da se nam žarkov svetlobe vtrudi oko. Ako pogledamo gori v nadglavišče, ako se ozremo okoli sebe, povsod nove mičnosti, novi izvirni žarki, novi megleni, zlateni pajčolani.

Ako nismo še prav nič znani z zvezdnatim nebom, oprijema se nas ob taci prilikah razven že omenjenih čutov tudi čut nekega notranjega razdvojenja — žalosti. Tako čisto nam je to širno svetovje, ti velikanski svetovi nad nami, ne vemo, niti kje vstaviti oko, niti kje začeti opazovanje; nemo zremo v delavnico Gospodovo, a ne umemo ničesar. Zraven pa se nam vzbujajo očitanje, da smo se premalo pobrinjevali za veličastno stvarstvo, da nas prekosé v tem obziru divji sinovi puščave, Beduinci, da nas prekosí v tem obziru marsikaka priprosta ženica, ki po zvezdah spozná čas, kedaj treba odriti k prvi sv. maši, ako ji je tudi zastala stara njena hišna ura.

Prav zato, da se ne osramotimo pred navadnim ljudstvom, postali bodemo pri današnji razpravi pod jasnim nebom, pregledovali bolj opazovaje nego iz radovednosti njegova čuda, in pregovorili o njih nekaj besed — sebi v poduk in bolje spoznavanje.

*) Govor je imel g. pisatelj še preteklo leto 1885. Vr.

naj stavi o njem nasvete, in tukaj se je zgodilo, gospôda moja, ne po moji krivdi, marveč na željo slavne vlade in po sklepu večine v odseku, da je bil moj nasvet vtaknjen v tako imenovano pristojbinsko novelo, ktero je slavna vlada predložila poslaniški zbornici, v to novelo je bil namreč sprejet kot § 15, a pozneje kot § 17.

Posvetovanja pristojbinskega odseka so se zelo na dolgo raztegnila, in je bilo treba mnogo posvetovanja, mnogo zborovanja, da se sprejmó ne le paragrafi te novele, marveč tudi za borzni davek, dasiravno je odsek prav pogosto in po večkrat v tednu zboroval, dovršilo se je posvetovanje odbora še le 1. 1882, in dotično poročilo pristojbinskega odseka je bilo definitivno sklenjeno 1. 1884 in predloženo slavni zbornici.

(Dalje prih.)

Rešite, pomagajte, dokler je še čas!

(Konec.)

Sedaj hodijo, kakor isti Marks pripoveduje, po letu delavei od posestva do posestva na delo, 10—40 oseb skupaj, možki in ženske, odrasli in otroci pod vodstvom kakega delavca, ki jih skupaj spravi ter jim skrbi za delo med tem časom. Zato pa ima tak veliko veljavo pri obiteljih, ki si iščejo dela... Senčnate strani tega sistema so, da se otroci prehudo natezujejo, da morajo na dan hoditi po več ur od kraja do kraja in poslednjič še nevarnost za — npravno življenje. Surova razposajenost, razuzdana prostost in ostudna predrznost spremlja take delavske (ciganske) trope. Večidel jih njih mojster izplačuje v kaki krčmi in nadelan se vrača domu, opiraje se na kako krepko žensko osebo, otroci in mladi ljudje jih spremljajo in popevajo za njimi.

Ali se je toraj čuditi, da se nadškof in kardinal rimske katoliške cerkve poteguje zato, da bi vendar enkrat nehala ta krivica do delavcev, da se neha z razdevanjem krščanskega ljudstva in se stvarjajo razmere, v katerih bi delavec vsaj mogel pošteno živeti.

V „Dubliner Rundschau“ je prevzišeni kardinal razložil cilj, kterega doseči naj si skuša novoizvoljeni parlament, in potem, ko je povdarjal potrebo postavodajstva na šolskem polji, da bode mogoče potem ljudstvo izobraževati krščansko, rekel je še to-le: Drugo vprašanje, istotako važno je zaradi stanovanja ubogih. Zboljšanje v ti stvari pa ni mogoče, ako se ne doseže dvoje: V Londonu, v vsakem večem mestu in v vsaki grofiji naj se napravijo središnji uradi, ki nadzorujejo postave, ki so dane, da se izvršujejo zdravstvene in druge postave, ki se tičejo stanovanja ubožnih ljudi.

Krajevne oblasti naj imajo postavno pooblaščenje svet in prostor za razširjenje in zboljšanje takih stanovaj za nižje ljudstvo pridobiti (po odkupu prisvojiti). Pooblaščenje za prisojitve (expropriation) se je že od 40 let sém dajalo železničnim društvom in sicer na korist javnemu prometu. Pravica za prisvojitev je veliko bolj potrebna za blagor, zdravje in še celó za življenje ljudstva. Neogiblivo je tudi potrebuo, da se postave zaradi zemljiškega posestva prenašajo, to se ne smé odlašati. V tem oziru je velik razloček med velikimi posestniki na Angleškem in onimi na Irskem. Irsko ljudstvo je po treh konfiskacijah prišlo ob svojo zemljo, in državna oblast

na Angleškem je storila, kar prepoveduje natorna postava in razodeta bežja postava. Noter do zadnjega časa je bilo irsko ljudstvo z malimi izjemami izključeno od svojega posestva. Danes se zopet dopušča poštena in edino prava politika pravice in miru, da zopet irsko ljudstvo posede svojo zemljo in svoja tla.

Na Angleškem pa ni bilo takih konfiskacij, vendar skoraj vso zemljo posedajo nekteri veleposestniki, ako k njim prištevamo tudi tiste, ki imajo le malo zemlje ali selišče, je zemljiških posestnikov komaj dvajseti del vsega prebivalstva. Ali pred vlado Tudorov je bilo to drugače. Tla in zemlja so bila razdeljena na mnogo posestnikov, sedaj je svoboden kmet zginil, in nenaravno stanje zakupnikov sloni na dveh novejših postavah, najstarejša izmed teh je iz šestnajstega stoletja in druga še le za časa Karola I. iz sedemnajstega stoletja. Nakopičenje posestva v rokah nekterih je zleg, ki se ima odvrniti, ter na korist vesoljstvu moramo se povrniti k stari naši postavodaji, ki je bila veliko bolj za ljudstvo in se je bolj ozirala na njegove potrebe. A nemogoče je izpeljati to drugače, kakor da se vkrene takisto, da pride k vsaki delavski hiši toliko vrta in toliko polja, kolikor ga more mož obdelati o prostih urah, ki mu ostanejo poleg dela za dnino. Toliko zemlje poleg njegove dnine mu pomore, da more preživeti družino in kakor nam mnogo skušenj pritrjuje, postane iz prostega delavca že zakupnik ali kmet.

Posestnik zemlje je prva stopnja na lestvici do vrhunca socijalnega razvoja, ljudje brez posestva nimajo korenine v državnem življenji. Druga resnica pa je, da so reveži in ljudje brez posestva roka in noga revolucije, ki vse prekuene, tisti pa, ki imajo kaj deleža pri obnem premoženji, so povsod za mir in red v državi. Tako govori kardinal Manning, ta načela so popolnoma izšla iz naukov krščanstva, ni slučajno, da tačas, ko je vladala katoliška cerkev na Angleškem je bil zlati čas za delavce, a ko je nastopila verska reformacija, brezsrčni kalvinizem, napojen s kapitalom, je nastopila železna dóba za delavce.

Politični pregled.

V Ljubljani, 6. marca.

Notranje dežele.

Madjaroni v hrvaškem deželnem zboru dali so baronu Živkoviču nezaupnico, ker je iz njihovega tabora izstopil. Mož je namreč sprevidel, da so to ljudje, katerim je madjarsko laskanje in lastni dobiček ter napolnevanje lastnega žepa večje veljave, kakor pa domovinska korist. Hrvaška je tudi letos poslala v Budapešt na skupni državni zbor svoje zastopnike razun Živkoviča same madjarone, ker se druge stranke volitve vdeležiti niso hotle. Le-ti poslanci toraj nikakor niso zastopniki hrvaškega naroda, temveč zastopniki madjaronstva na Hrvaškem. Ker se je baron Živkovič temu odpovedal, mandata pa ni odložil, dali so mu madjaroni nezaupnico, rekoč, da ga ne smatrajo nič več za člana „narodnega“ (?) kluba na skupnem državnem zboru. Baron Živkovič na to sicer še ni odgovoril, kakor se pa čuje, misli madjaronom v resnici popolnoma hrbet obrniti in izstopiti. Na Hrvaškem bi bilo pač lahko h krati drugače, če bi Srbi ne bili taki nagajivi, kakor so! Čez mero fanatični, se bodo sčasoma menda tudi rajši z madjari bratili,

kastih — sploh vse mavrične barve so zastopane. Potem sveti jih večina bliščeče, t. j., da migljajo, so nemirne luči, in le kaki tri, štiri, v najugodnejšem slučaju pet sveti jih mirno, melanholično, vse druge so sangviniškega temperamenta. — Toraj različne so si zvezde po svitlobi, po barvi in po kakovosti luči. Gledé svitlobe delé se v 11 redov. Zvezde prvega reda so najsvitlejše, drugaga že manj itd. Človeško oko loči jih do petega, izvanredno dobro oko zapazi tudi še kakšno šestega reda. Splošno je mnenje zvezdoznancev, da so svitlejše zvezde bliže nam od temnejših. — Barva zavisna je od tvarine zvezdine. Ako prevladuje vodik je bela in rumena, kakor naše soluce, ako ogljik pa rudeča. Še le velikanski ženij prerano umrlega Secchi-ja otolmačiti je zamogel s spektralno analizo te prikazni. Dalje so migljajoče luči stalnice ali solnca, ker na svojo roko točijo luč, mirno pa svetijo planeti, ker odbijajo le od solnca sposojeno svitlobo.

(Konec prih.)

kakor s svojimi rodnimi brati Hrvati, kakor to že delajo njihovi rojaki v Dalmaciji, kjer so srbske kukavice najzvestejši zavezniki Lahov proti Hrvatom. Kaj hočejo, saj se jim taki nauki dajejo iz Beleggrada; saj je vladni list „Videlo“ ogerskim Srbom svetoval, da naj se le brez skrbi Madjarom popolnoma vdajo. To se pravi toliko, kakor da naj se le brezskrbno pomadjarijo, kar Madjari ravno tirjajo. Srb je res, kakor žid, popolno slep sebi na sramoto, sodržavljanom pa na škodo. Poglej njih dejanje in nehanje v Srbiji, Bosni, Hrvatski in Dalmaciji.

V državnem zboru sprožil je poslanec Hevera krepko besedo, da bi država kmetom *zemljiščni davek zmanjšala*, kar bi se moralo zgoditi s spremembo temeljnih določeb za zemljiščni davek, ktere nikakor več današnjim razmeram ne ugajajo. Tu naj se vlada brani ali ne brani, podati se bode vendar-le morala in nekaj vkreniti, da kmetom odleže, sicer bodo vničeni. Tako vendar več dalje ne moremo. Dobro, da je ta misel prešinila večino konservativnih krogov, ki jo bodo še dalje po svojih močéh širili, dokler z njo ne zmagajo. Tukaj je pomoč nujno potrebna, sicer bo prepozno in od vsega kmetijskega stanú ne bo drugaga, nego kup malih razvalin in pa zadolžene grajščine, ker tudi največi kmet ne bo mogel več zmagovati, kar se od njega tirja.

Žalostni glasovi dohajajo iz *Prage*. Revščina jela je stiskati ondašnje ubožce in mestna občina nima je več zdatne pomoči za nje. Poslednje svote za uboge, so se porabile, blagajnice stojé prazne in treba bo začeti z nabiranjem milodarov, ali pa reveže žalostni osodi prepustiti. Revščina je pa še tem večja, ker se je v Pragi zima z vso ojestrostjo ponovila in z ledeno roko objema in na mrzlo srce pritiska reveže vseh stanov brez razločka. Mestni odbor jel je misliti, kako bi vkrenil, da bi tem revežem kaj stalnega zaslužka naklonil z delom. Dela se navadno nikjer ne manjka, gotovo ga bodo tudi v Pragi imeli, če imajo le denar. Sicer se pa revežem godí o zimskem času povsod najslabeje.

Vnanje države.

Najnovejše drobnosti z *Balkanskega svetá* so sledeče: Avstrija je čestitala kralju Milanu, da ga je Bog tako razsvetlil, da je podpisal pogodbe miru. Diplomati so izumili izraz instrument miru, ki pa ni resničen; kajti prava „instrumenta“ miru sta puška in top, ker mir vedno tako pleše, kakor mu ta dva godeta. Dalje pravi Avstrija, da bo Milanu že lepo na roko šla, kedar bo jel sklepati trgovinske in druge pogodbe za uravnavo mejá s Turčijo, oziroma Bolgarijo. Sploh pa hočejo velesile svoje zadnje konference v Carigradu še-le imeti potem, ko bodo mirovne pogodbe vsestransko podpisane in vojne razorožene. Vse pa tako kaže, da so se velesile med seboj že porazumele in shod poslancev v konferenco je le zaradi formalnega potrjenja potreben. Tega formelnega priznanja menda ne bo nobena evropskih velesil odrekla razun Francoske, celó Rusija ne, če tudi Rusom ta najnovejša prikazen na političnem polji ni prav všeč, ker se je Bolgarija zopet deloma samovoljno tječaj podala, od koder jo je pred leti Rusija z veliko požrtvovalnostjo izvlekla — iz turške sužnosti namreč! Kakor hitro bodo velesile prikimale, da jim je nova pogodba všeč, izdal bode Turk poseben „irade“ (ukaz), v katerem bo natančno določil položaj, v katerem se bode združena Bolgarija njemu nasproti nahajala. Koliko da bode pa Berolinsko pogodbo predelati potreba, to določila bode pa še le konferenca, na ktero se bodo velesile v Carigradu sošle, kjer se bo ob enem pregledal statut dosedanje Iztočne Rumelije, ktera se bode potem od skupne Evrope za južno Bolgarijo proglasila. Pregled tega statuta hotla je Rusija sama izvršiti, kar bi bilo imelo izvestno čisto druge nasledke, kakor pa jih bo tako imelo, pa se je odpovedala na prigovarjanje velesil, ktere so ji obljubile, da se bo pregledovanje statuta za Iztočno Rumelijo ali sedanjo južno Bolgarijo sprejel med tiste zadeve, na ktere se bo skupna Evropa posebno ozirala pri pripoznavanju združene Bolgarije. — Liberalna in konservativna stranka na Bolgarskem ste se združili po obeh pokrajinah. Zastopniki liberalne stranke so v Filipopolju dr. Stranski in dr. Čomakov, konservativne pa metropolit Gervazij in mestni prefekt Dimitrov. Bolgarski pravosodni minister Radoslav izrazil se je proti nekemu uplivnemu Filipopelskemu meščanu, da se za Bolgarijo in Iztočno Rumelijo že pripravlja skupna uprava, skupni državni zastop, skupno postavodajanje in skupni budget, z besedo, kedar velesile v Carigradu konferenco dokončajo proglasili se bote Bolgarija in Rumelija dejanski za jedno državo, t. j. unija se bo javno in uradno pripoznala.

Kakošne so sedanje razmere na Balkanu med *Avstrijo in Rusijo*? V obé dobre, kakor so bile, ko bi se le ruski agentje tolikanj ne prizadevali teh skaliti. Med uradno Rusijo in Avstrijo je sporazumljenje tako, da si boljšega skoraj želeti ne moremo, kajti sklepi in določbe Skiernieviške in Kromeriške so še vedno v veljavi in bodo prej ko ne tudi ostali, dokler bo imela uradna Rusija na Balkanu prvo besedo, ne pa njeni časniki, ki bi Avstrijo najrajši na prvo drevo obesili, ki bi se jim za to priliko ugoden zdel. Zarad Srbije se ne bote sprijeli drugače, kakor če bi Avstrija Srbijo z orožjem v roki napadla, kar se pa menda ne bo zgodilo. Če bi se pa Avstrija po Macedoniji ali celó

Pregledali bomo površno celo naše severno nebo, vpoštevali in primerjavali tudi našo zemljo, in tako konečno došli do odgovora: kje da je naše stališče v svetovji, v kozmosu. Morda bodo te-le kratke opazke koga dvignile k samostojnim študijam o nebeških svetovih in zakladih.

Ko gleda tako človeško oko v zvezdnato nebo, gotovo si vsakdo misli, koliko lučic to mora biti. Kdo bi seštel vse te velikanske kore zvezd, zvezdic in meglenic? In vendar temu ni tako. Gotovo se vsakemu čudno zdí, a je živa istina, da najostrejšje oko ne vidi več nego 5600—5700 zvezd na celem prostranem obnebj, in to pri najugodnejšem slučaju, t. j., ob mlaji, ko je temna noč, in po zimi, ko je veder, čist zrak. Stelo se je že večkrat po posebni (gotovi) metodi, a nikdar našelo več.

Izmed tega števila zvezd so nekatere čarobno-svitile, druge veliko manj, in zopet nekatere so take, da ako se jih opazuje, prikazevajo se kmalo, potem za trenutek zginjevajo, tako nedoločno svetijo. Nekatere zdé se nam bele, druge vidijo se rudeče, nekaj malega jih je zelenih, višnjevih in rumen-

do Soluna razprostrti mislila, Rusija dobro vé, da bi Avstrija to le v zboljšanje narodno-gospodarskih razmer storila, o čemur ste tudi že v Kromerizu in v Skierniewicach govorili, toraj ji tudi ne bo branila. Pač pa bi Avstrija tukaj trčila ob drugem tekmeču, ki bi jo na trgovinskem polju v Solunu pisano gledal in ta bi bil Anglež. Tega se nam pa tudi ni bati, dokler smo prijatelji z Rusijo. Tem dobrim razmeram imeli se bomo tudi mnogo zahvaliti, če na Balkanu vsaj nekaj časa tako ostane, kakor je sedaj; kajti tudi Rumunci so nekoliko svoje tipalnice stegnili, kedar sta si Srb in Bolgar nasproti stala, če bi se ne dalo kje kaj odkrehniti, pa so menda z Dunaja kakor tudi iz Petrograda eno in tisto slišali, da je namreč za nje najboljša, če „tako ostanejo“. To so si Valahi tudi dobro zapomnili. Da pa vendar niso brez vse dotike, sklepali se je v njihovi prestolnici balkanski mir, ki se je 3. t. m. opoldne v Bukareštu podpisal.

Lahom se v *Masané* dobro godi, če dotični časniki ne lažejo, ki novice o njih prinašajo. Verjetna ta novica ni nič kaj posebno, ker so do sedaj iz ruščega morja o laški posadki le neugodne novice dobajale. Kako da bi se bile toraj vse neugodnosti kar čez noč v same dobrine spremenile, pač ni prav lahko umljivo, in bo vzrok temu kje v Rimu iskati pri vladnih spletkah. Čujmo, v čem vendar tiste dobrine obstojé: Novica pravi, da imajo dobre trdnjave na suhem in ob morju, po tistih mnogo in dobrih lahkih in težkih topov, več redut (reduta je vtrdbina najmanjše vrste) in pa 3000 mož brez nubiških Baži-bozrukov, ktere je egiptovska vlada v svoje oskrbnitvo vzela. Kar koli pride karavan, ki so v notranje kraje namenjene, spremljajo jih tjakaj laški vojaki, ki jih varujejo pred roparji, ktere so menda tudi že pregnali, ker se le redko kedaj pokažejo. Trgovina je živahna in se posebno na kože in slonovine razteza. Tudi z domačini so prav dobri prijatelji postali in že delajo priprave, kako jih bodo likati pričeli. Naj si pri tem le Angležev nikari za izgled ne jemljó, ki so bogati Egipt na beraško palico spravili. Sicer pa ne moremo zamolčati, da ne bo dolgo in čule se bodo vse druge, le-tim brž ko ne ravno nasprotné novice.

Izvirni dopisi.

Z Dunaja, 3. marca. (Črtice iz slovenskega dijaštva.) To Vam je bil šum in hrup, ko je „Slovenec“ prinesel na Dunaj članek „Sub auspiciis imperatoris“. Tu so udrihali na list, tam se hudovali na pisatelja, slovničarji spodtikali so se nad izrazom „promovacija“ (kakor veste, gospod vrednik, gré to na Vaš rovaš), črnogled bôl jih je v oči, a medicinarjem zopet ni bila povšeči rak-rana.

Ali vsi brez izjeme bili so prisiljeni pripoznati, da je vse gola resnica, kar sem zadnjič povedal. Tožili so še, da sem s toliko hladnokrvnostjo odkril slabosti naše mladine. Ali naj vé mlada gospôda, da tudi zdravnik ne šteti bolnikovih živcev, kedar je treba izvršiti operacijo, ktera edina mu reši življenje.

A g. dr. Murka prosim za zamero, da se je moral bratiti v spisu z drugovi tako dvomljive vrednosti. Pa tolaži naj se s tem, da se tudi zlató bolj sveti, če ga postavimo v eno vrsto k zarujavelemu železu.

Zadnji moj spis spodbudil me je na novo delovanje. Razgovarjóč se z mnogimi prijatelji in tudi z dijaki, pravili so mi, da je spis imel velik uspeh, kajti pokazal je tako jasno na one rane naše mladine, da je treba samo dobre volje in mnogo zgubljenih ovac vrnilo se bode zopet na pravo pot. In gospôda, ako priznavajo resnico ljudje, o katerih bi človek skoraj mislil, da so že izgubljeni, — potem jaz mislim, da je storjen že velik korak k spreobrnitvi. Kant (Krit. d. d. Ver.) veli na nekem mestu: „Najtežje na svetu je voditi človeka, ki je otrpjen za resnico, najložje pa človeka, ki spoznava resnico, mali žarek neskončne vsegamogočnosti božje.“ Ako jaz samo eno bitje spreobrnem, potem ne bodem se nikdar požalil, da sem prijel za peró.

Ako se mi Slovenci primerjamo z drugimi narodi, smemo se še po pravici imenovati pobožno ljudstvo. Vzgojeni smo v strahu božjem. In taki so tudi naši dijaki, prišedši na višja, tuja učilišča. Tih še le začnó živati oni pogubni strupeni zrak, ki marsikoga zaduši. Zatoraj jaz mislim, da me tudi zadnjič nikdo ni krivo umel, češ, da je naša mladina že sama po sebi pokvarjena. Ne, tako jaz nisem mislil.

Dva sta glavna vzroka: brezverska vseučilišča in brezversko velikomestno prebivalstvo.

Naj se mi dovoli za danes, da spregovorim nekoliko o vseučilišču.

Znana je vsem in v žalostnem spominu ostala

ona dôba židovsko-nemškega gospodarstva, ki je okužila naše srednje šole, a vseučilišče posvetnih treh fakultet napravila je v svetišče brezverstvu, framaonstvu, prostomavtarstvu. Lepo se čuje, da je v Avstriji prepovedano prostomavtarstvo, a v najviših učiliščih cvetó in napreduje ravno tako pod drugim licem, kot v Londonu, Borolinu ali Parizu.

Znani prostomavtar Blumtschli smijal se je prepovedi proti framaonstvu v Avstriji ter brez ovinkov pisal: „Dosti, da imamo le šole v svojih rokah. Mi jih bomo iztrgali krščanstvu. Delo prihodnosti je potem naše. Tu se ne obdrži več niti vera, niti prestol.“

Naj se dijak obrne na modroslovje. Grmí mu mu nasproti celi humbug brezverstva nemških filozofov. Poslušaj naj zgodovino, mora zatisniti ušesa, ako ima količkaj krščanskega duha, — tako grozovitno n. pr. ravna prostomavtarski učenjaki s zgodovino papežev. Ako poslušaj geologijo in druge znanosti, godí se mu ravno tako. Naštevati bodo milijone in milijone let, ki jih je preživela naša zemlja, kateri o tem predmetu večó številko pové, on je večí učenjak. Iz črva napravijo človeka, iz človeka pa črva. In največó čudo je pač to, da vse drvi za njimi. Komu pač ne pride na misel sveto pismo: „Široka in prostorna je pot, ki pelje v pogubljenje“ . . .

Ako nevoljen obrneš hrbet modroslovju, poslušaj malo pravo. Norčujejo se ti iz katoliških dogem, papeževa infalibiteta jim je nezmisel. In vse to razpravljajo tako rekoč: „bei den Haaren hergezogen, kakor Nemec pravi. Kajti pač bi rad vedel, kaj ima opraviti papeževa nezmisljivost s paragrafi!“

Pri medicini je isto. Pojdi z menoj v „mrevarečo sobo“. Umrljih ljudij relikvije, hram božjega duha služi profesorjem za cinične opazke, s katerimi pitajo svoje poslušalce. Ti učeni izobraženi gospodje iščejo po mrtvem telesi duše in zraven delajo opombe, katerih bi se sramoval najnesramniši „baraba“. Pa mislite, da so poslušalci indignirani? Motili bi se Z divjim hrumom ploskajo pri vsaki besedi svojega poštenega vodnika!

Kakovi ljudje pač morajo prihajati iz takih šol? Dobimo juriste, kateri imajo pač zavezane oči, kakor nam se prikazuje justitia, — ali oči imajo zavezane pred justicijo, da je niti ne vidijo. Imajo tehtnico v roki, da sodijo krivico in pravico, — ali tehtnica jim bolj služi, da z njo vagajo svoj dobiček. Zato se toži dan na dan o korupciji, izneverjenji itd. Kakovi pedagogi bodo taki ljudje?

Pravi krščanski roditelji jim z mirno vestjo ne bodo smeli izročati svoje dece. A zdravniki? Na srei in duhu otrpjeni ne bodo več v tolažbo človeštva, jedina jim bode misel kruhoborstva. Kam pridemo v takih razmerah, — da, kam že gremo?

Ko je prejšnja liberalna vlada imela moč v svoji rokah, zuala jo je porabili. Že dva naučna ministra nista se nič razločila od prejšnje židovske ére, kako pa bode zanaprej? Počakajmo. Nemški konservativci snujejo katoliško univerzo v Solnogradu. Slavni govornik Greuter, dobro je že bičal te neznosne razmere naših vseučilišč. Najradikalnejše sredstvo bilo bi po mojem mnenju, da se spodé obrezani in neobrezani židje s proforskimi stolice, ter da se akademskemu senatu omeji autonomija ter postavijo verni profesorji. Redki so, pa se še dobijo.

Vidite, v kakih razmerah študira naša slovenska mladina. Je li čudo, če marsikteri, znabiti večinoma vero zgubijo? Ne, le čudo, da jo še kdo ohrani. Vseučiliščni nemški kolegi tudi nikakor ne služijo našim vseučiliščnikom v izgled. Povsod že znana predrznost nemških „buršov“ med našimi dijaki preveč ne slovi. Pri nemških dijakih so „menzure“ „dvoboji“ vsaki dan na dnevnem redu. Pri naših ljudeh se o tem redko kaj čuje. Še ne davno pa se je ludi eden naših dijakov nalezal tega srednjeveškega nemškega barbarstva. Začel se je učiti boriti na sablji. Še preden je svoj uk končal, že je razmetel par rokovic in vizitnic, ter si nakopal lepo kopico neprijateljev na glavo. Ali preden je končal kurz, začutil je „hudo kačo“ v žepu. Presedel je marsikako opoldne v svoji mali sobici, in kakor vsaj pravijo, opustil je to neumnost. Tudi tukaj se politična oblast premalo briga. Tridentinski koncil izobčuje vsakega duellantu, in postava nalaga oestro kazen, pa vse zastonj. Je li res, živimo v toliko hvalisanem 19. stoletju?

Še jedno lastnost ima nemški dijak, ktera ga označuje, — to je „pumpanje“ (delanje dolgov). Ne mali založaj pal je z bogato obložene mize nemškega soseda na pohlevno mizico našega dijaka. Naši dijaki

so večinoma siromašni, treba se jim je truditi, da si nasitijo lačni želodec s slabo hrano. Nikakor nemam teh v mislih, kajti ti bi težko kaj dobili, če tudi prosijo, temuč v mislih imam one, katerim je sreča bolj mila, katerim se ni treba boriti za skorjico kruha. Iz med teh dobra kopica, morebiti celó z imenitnimi imeni, omadežuje drugače čisto ime slovenskega dijaka.

Našim rojakom, ki se ne nahajajo v slabem materialnem položaji, svetoval bi, naj vstopijo v katoliško podporno društvo „Avstrija“, ki je tako rekoč edina pametna akademična družba, kajti ne trpi niti dvovoja, a zraven potrebne gmotno podpira. Čuditi in prečuditi se ne morem, kako da se naši ljudje tako malo menijo za to društvo, ki ima največjo avtoriteto med vsemi akademskimi društvi. Spominjam se, da je bil neki „burš“ obsojen na 14 dni zavora, ker je razžalil nekega uda „Avstrije“. A ko so lani v Pratri „burši“ pred Dunajskim občinstvom napali „Slovenijane“, je-li ste dobili kakovo satisfakcijo? Še celó oni gospod, ki je zasledil uš v narodnem kožulu, in pisal o molzni kravi, ter hotel v slovensko politiko vpeljati živalstvo, da, še celó on se je norčeval iz vas v svojih „Dunajskih pismih“.

Naj pride resnica na dan. Dijaki zato nočejo pristopati k „Avstriji“, ker mora društvo biti v polnem številu zastopano pri procesiji sv. Rešnjega Telesa. Ali ako presvitli cesar Franc Jožef I. sam z odkrito glavo spremlja procesijo, mislim, da se tega tudi naši dijaki ne bi smeli sramovati.

Pustite že enkrat tako imenovane „krokarske“ klube in „p“ klube, v katerih se zapravlja denar, da, v poslednjem celó poštenje in pristopajte rajši k „Avstriji“, kjer imamo že itak tajnika Slovenca, g. P., toraj se že bolj domače čutimo.

Ti pa, slovenska mladina, sprejmi te odkritosrčno pisane vrstice z dobrim srcem. Ako je moje peró kako bolj slabo vejico našega dijaštva ranilo, bodi prepričana, — namen je čist in pošten. Ako hočeš kedaj postati ono, čemur se nadja vesoljni slovenski svet, treba je s pozornim okom izbirati izmed dobrega in zlega.

Naj že enkrat izgine pri nas sama hvala, in na nje mesto naj nastopi čista, neizkaljena resnica, če tudi je včasih grenka in britka! Vsaj mene bode vedno vodil nauk razumnega zdravnika: „Grenak lek, sladko zdravje.“ — anensis.

Domače novice.

Letošnje postne pridige v stolnici bodeta imela dva č. oo. jezuita. Slovenske, ktere bodo ob torkih, četrtkih in nedeljah popoldne ob štirih, bo govoril naš rojak P. Janez Ev. Staré; nemške govore pa, ki bodo ob sredah in petkih ob šestih in ob nedeljah dopoldne ob polu desetih, bode imel Ljubljancanom že od lanskega leta dobro znani slavni govornik P. Maksimilian Klinkowstroem.

(Nadvojvoda Karl Štefan s soprogo) pripeljal se je včeraj inkognito v Trst, in je v „hotelu de Ville“ ostal. Ob 6. uri zvečer odpeljeta se mlada poročenca z jahto „Fantasie“ v Reko.

(Za zapovednika 28. peš-divizije) namesto fmlt. barona Reinländerja, imenovan je fmlt. vit. Keil.

(Plemstvo in častniki) tukajšne posadke bili so povabljeni v sredo zvečer pri deželnem glavarju grofu Turnu. Vesela družba se je veselila predpustnega življenja do 4. ure zjutraj.

(Odborova seja slovenskega učiteljskega društva) bode v četrtek 11. t. m. v navadnih prostorih. Stem naj se prekliče ona vest, da bode odborova seja v ponedeljek 8. t. m. Odbor.

(Dramatično društvo) ima na sv. Jožefa dan ob 11. uri dopoldne v Čitalnici svoj občni zbor v društveni sobi.

(Jour fix) ima danes zvečer pisateljsko društvo v Ljubljanski čitalnici ob navadni uri.

(Imenovanje.) Davkarska praktikanta gg. Karol Semen in Oskar Suhadobnik postala sta davkarska adjunkta; začasni davkarski adjunkt g. Franc Auman postal je pa definitivni pristav.

(Utrgal se je) predvčeranjem Janežev plov ob Ljubljani pri tovarni za namakanje kož napravljen in je všel po vodi. Ob Šempeterski most zadel je s tako silo, da se je kar most potresel. Vjeli so ga še le pri mostu na Fužinah. Na plovu je bilo pri petih 31 kož.

(Mestna seja.) (Dalje.) Pri drugi točki predloga, da bi se □° prodal po 1 gld. 50 kr. oglašuje se na besedo g. dr. Dolenec. Tudi on je g. dr. Bleiweisovih misli, da se ta svet nikakor ne more primerjati z onim, kjer stoji klavnicar. Humus je tukaj prav slab, skupna posest razdeljena na dva dela zaradi poti, ki pelje k božjemu grobu in skoraj se ni nadjati, da bi se kdo drug zanj pobrinil, kakor dežela sama za razširjenje prisilnice. Cena za □° mu je toraj po 1 gld. prav zadosti velika.

M. o. g. Ničman je proti prodaji, g. Velkovrh pa za prodajo. On predlaga, da naj se ves obseg posestva dá za okroglo svoto 9000 gld.

M. o. g. dr. Bleiweis-Trsteniški opomni, da se bo v razširjeni prisilnici pred vsem tkalstvo razširilo. Ako se kompleksu cena višje nastavi nego na 10.000 gld., mora to dovoliti deželni zbor in prodaja se bo zopet za celo leto zavlekla, kar bi ne bilo po namenih prisilnice.

M. o. g. Hribar predlaga svoto na 9800 gld., podžupan g. Petričič pa pri svojem, t. j. predlogu finančnega odseka ostane, namreč 1 gld. 50 kr. seženj, za kar bi se potrebovala svota 12.646 gld.

M. o. g. Murnik predlaga, da bi se seja pretrgala, da se laglje določi jednotna cena, kar se zgodi.

(Dalje prih.)

(Iz Kandije na Dolenjskem) se nam poroča: Danes 5. t. m. imeli smo volitev župana in občinskih svetovalcev v občini: Šmihel-Stopiče-Vavtavas-Podgrad. Šlo se je vseh 32 odbornikov in volitev vršila se je pod predsedništvom g. vladnega svetovaleca in okrajnega glavarja Ekel-na. Za župana je bil s 27 glasovi izvoljen dosedanji župan g. Anton Windischer iz Kandije; za svetovalce pa naslednji gg.: J. Dejak, Fr. Kastelic, M. Jerman, M. Nagel, M. Hrovat, J. Jeriček, J. Juršič, V. Bellandt, J. Dular, Fr. Gazvoda.

Razne reči.

— V črticah o španjski kraljici Kristini je „Slovenec“ včeraj po pomoti napačno poročal, da je bila „vzgojena v samostanu“ ter iz „tihe samote“ (samostanske) prišla na kraljevi prestol. Da se resnica izve, pomoto popravimo s sledečim: Kraljica Kristina ni bila v samostanu vzgojena, temuč doma pod varstvom skrbne matere nadvojvodinje Elizabete, ali razodevala je vedno najbolj blage lastnosti in seobno duhovitost. Bila je pa res opatinja Pražkemu samostanu, t. j. bila je načelnica redu blagorodnih gospód ter se vdeleževala dvornih cerkvenih slovesnosti in tudi v opatinjski opravi, vendar bivala je vedno na Dunaji. Kakor namreč oni red v Pragi ni po vsem samostanski, temuč, enak onemu v Brnu in na Dunaju bolj prost (frei-weltliches Damenstift), tako tudi opatinja njegova ne stanuje v samostanu. To opatinjsko čast in pravico oddaja presvitli cesar po navadi nadvojvodinjam, ktere z lepimi prihodki tega dostojanstva veliko dobrega storé.

— Na štacunskih vratih je bil napis: „Kedar ni nobenega v prodajalnici, prosim pozvoniti“. Lepega dne gre gospodar iz prodajalnice v svojo sobo; kar se oglašuje zvonec in tako neusmiljeno pritkava, kakor bi moral vse megle celega sveta pregnati. Urno hiti kupec v prodajalno in vidi možakarja pri zvoncu. „Kaj hočete s zvonjenjem“. „Nič, le vašo prošnjo tam-le na vratih sem spolnil“.

Telegrami.

Dunaj, 6. marca. „Wr. Ztg.“ objavlja, da sta postala gg. Vencajs in Pleško svetovalca deželne sodnije v Ljubljani.

Dunaj, 6. marca. Cesarjevič Rudolf podal se je s Štefanijo sinoči z Dunaja na pot v Laceromo.

Dunaj, 6. marca. F. J. Singer ustanovitelj „Extrablatta“ je sinoči umrl.

Linc, 6. marca. Včeraj popoldne umrl je dekan Pflügl.

Atene, 5. marca. Ker Turki svoje mejne čete pomnožujejo, je tudi grška vlada dva nova nabora pod orožje sklicala.

Carigrad, 6. marca. Bolgarska vlada izdala je včeraj ukaz za razoroževanje.

Pariz, 6. marca. Kakor „Journal des debats“ piše, se je carinska črta med Turčijo in Rumelijo zopet odpravila.

Pariz, 6. marca. Neki Petrovič, kteremu so anarhistični spisi možgane zmešali, vstrelil je včeraj iz borzne galerije večkrat z revolverjem na borzijance. Tudi steklenico napolnjeno z razjedljivo tekočino je vrgel med nje. Ranil je na lahko le eno osebo.

Umrli so:

3. marca. Viktor Zalokar, dninarjev sin, 1 mes., Kolesijske ulice št. 12, jetika. — Viljem Kavčič, konduktorjev sin, 5 let, Sv. Martina cesta št. 11, vnetje možganske kožice.

Tujci.

4. marca.

Pri **Maliču**: A. Hirsch, trgovec, iz Schweinfurta. — Hortzer, Brauchbar, Glück, pl. Schneid, Entremont, trgovci, z Dunaja.

Pri **Stonu**: H. Fröhlich, inženir, z Dunaja. — Oswald, Macku, Bellak, trgovci, z Dunaja. — Anton Arko, vinski trg., iz Zagreba. — Janez Wester, vikarij, iz Otaleža. — A. Dietrich, trgovec, iz Postojne.

Pri **Bavarskem dvoru**: Franc Scharb, z družino, z Gornjega Grada.

Pri **Južnem kolodvoru**: Franc Mayer, trgovec, z Dunaja.

Pri **Avstrijskem caru**: Pavel Rebisch, komi, z Dunaja. — Alfonz Oblak, z družino, iz Novega mesta.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.	730.66	— 8.3	brezv.	megla	
3. 2. u. pop.	727.44	+ 1.6	sl. jzp.	oblačno	0.00
9. u. zveč.	723.84	+ 0.4	brezv.	del. jasno	

Zjutraj oblačno, popoldne precej jasno in nekaj solnca. Srednja temperatura — 2.3° C., za 4.8° C. nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

6. marca.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 70 kr
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	85 „ 90 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	114 „ 65 „
Papirna renta, davka prosta	102 „ — „
Akcije avstr.-ogerske banke	874 „ — „
Kreditne akcije	207 „ 90 „
London	125 „ 90 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	9 „ 99 1/2 „
Ces. cekini	5 „ 94 „
Nemške marke	61 „ 65 „

Razprodaja kožuhovine

iz konkurzne mase

ADALBERTA CASSIG-a

v Ljubljani, v Židovskih ulicah, in sicer:

kučme, muffi, vojaške kape, neizdelani kožuhi itd.

Proda se tudi **šivalni stroj** (Kettelnähmaschine) in **prodajalnična oprava**.

(3)

Konkurzno oskrbnništvo.

Skraini čas!!!

Po celim svetu znane konjske odeje, ktere sem na javni dražbi kupil za polovico navadne cene in ktere so že po celim svetu razširjene, prodajam, kolikor jih imam ravno še v zalogi po

1 gold. 50 kr.

Vsaka taka silno velika, debela, široka

konjska odeja

se ne dá vničiti, trdna kakor deska ima barvano krajevino, je 190 cm. dolga 130 cm. široka, močna pa, da je kaj! Prve vrste po 1 gl. 75 kr. najljepše pa, ki so že prav kaj posebnega, po 1 gl. 95 kr.

Dalje imam še

500 tucatov rumenih fijakarskih odej,

ki so pisane v šestih barvah, popolnoma velike, jako fine in se dobivajo po 2 gl. 40 kr. komad. Če so dolge po 190 etm. in široke po 135 etm., veljajo 2 gl. 80 kr.; 195 etm. dolge in 155 etm. široke pa dajem po 3 gl. Le-te posebno priporočam posestnikom fijakerjev.

400 komadov svilnatih odej (kovtrov)

iz najfineje Barétt-svile v najlepših barvah rdeče, modre, rumene, zelene, pomarančaste in pisane, in so za največjo posteljo zadosti dolgi, komad po 3 gl. 50 kr., dva komada 6 gl. 50 kr. — Razpošiljajo se le proti predplači ali pa e. k. poštnem povzetju.

Na stotine odličnih oseb poslalo mi je že zahvalna pisma o izbornosti teh odej in so si jih še naročili; nekaj teh zahvalnic objavil sem tudi že po listih, druge so v moji pisarni vsakemu na razpolaganje ter jih bom prav kmalo vse objavil. Kar naročenega bi komu ne vgažalo, naj se mi brez ugovora vrne.

Svarilo! Vsacega svarim pred nakupom tistih kovtrov, ki jih ponujajo razne trdke po svojih oznanilih brez podpisanega imena. Kdor toraj v resnici dobrega blaga za majhen denar želi, naj se le zaupljivo obrne do trgovsko vknjižene trdke

J. H. Rabinowicz,

Wien, III., Hintere Zollamtsgasse 9.

Op. Kovtre, ki jih druge trdke ponujajo po 1 gl. 50 kr., 1 gl. 60 kr., jaz na zahtevanje razpošiljam po 1 gl. 20 kr. (3)

Na znanje!

„Slomšekovih zbranih spisov“

prva in druga knjiga sta popolnoma pošli. Tretja: „Životopisi“, dobiva se pri izdatelju, š. g. Miha Lendovšku, župniku v Makolah (Maxau bei Pöltsebach) po 70 kr., četrta: „Različno blago“ po 1 gld. — Pri tej priliki naznanjamo, da bode peta knjiga obsegala Slomškove „Pastirske liste“, a da se prej izdati ne more, dokler ni razprodane četrte knjige esaj toliko, da se tiskovni stroški pokrijejo! (1)

Med v satovji

à kg 80 kr.

Garantiran pitanec

v škatljah po 5 kg, kg po 60 kr., škatlja 30 kr., se pošilja po pošti proti predplačilu ali povzetju.

V škaflih na debelo ceneje.

OROSLAV DOLENEC,

svečar,

(4)

v Ljubljani, Gledališke ulice.

Umetne

(12)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameriškem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,

poleg Hradeckega mostu, I. nadstropje.

Več ko 87 let obstoječa

(2)

c. kr.

priv.

tvornica za plahte in koce

poprej

Lichtenauerjeve vdove in sinov,

razpošilja po svoji Dunajski zalogi

konjskih odej,

190 etm. dolgih, 130 etm. širokih, nepokončljive kakovosti, temne barve, z živějšími kraji po gld. 1.60 z zavijanjem vred.

Dalje prodajamo, dokler je še kaj zaloge

belo barvane konjske odeje,

2 metra dolge in 1 1/2 metra široke z štirogubnimi plavo-rudečimi ali temno-rudečimi kraji, nepokončljive baže po gld. 2.50 z zavijkom vred.

Kdor jih vzame 10, dobi jeden komad po vrhu ali se mu pa cena za 10% zniža.

Samo radi velikanskega izdelovanja in prodaje smo v stanu konjske odeje tako nenavadne velikosti in tako izborne kakovosti tako nenavadno cenó prodajati.

Razpošiljajo se s povzetjem.

Blago, ki ni po godu se brez ugovora nazaj sprejema. — Naj se dobro pazi na naslov:

Pferde-Decken-Fabriks-Haupt-Niederlage

WIEN, Rothenthurmstrasse Nr. 14.

Dr. Kiesov

izumil je staroslavno in vednoveljavno

Avgsburško esenco življenja,

Gen. Sup. Schutzmarke.

ktera je posebno dobro domače zdravilo za bolezni v želodcu in vse druge iz tega izvirajoče neprijetnosti, kakor so: če človeka glava boli, če se mu ne ljubi jesti in piti, če ga slabosti napadajo, če slabo prebavlja, če se mu zapira, če ga peče gorečica ali če ima krč v želodcu, če se mu dela zgaga, če je hipohonder, če ima zlato žilo. Esenca življenja je najbolj varno sredstvo proti mrzlici, krvavi grži in koleri. (8)

Prava je le tista, ki ima zgoreno znamko. Dobiva se na drobno po vseh boljših lekarnah, na debelo pa pri vseh boljših droguistih (materijalistih) in pa pri J. G. Kiesovem v Augsburgu (na Bavarskem).